

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Ondřejem Kubů jako samosoudcem v hlavním líčení konaném dne 9. května 2019 v Táboře

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného], narozen [datum] v [obec], OSVČ, trvale bytem [adresa obžalovaného],

uznává se vinným, že

dne 8. 3. 2016 v době od 15.00 do 15.30 hodin v [obec] - [část obce], ulici [adresa], jako masér pro sportovní a rekondiční masáže, při provádění masáže klientky [celé jméno poškozené], [datum narození], manipuloval s lihovým kahanem s hořícím knotem v blízkosti masážního lehátka, na němž ležela poškozená [celé jméno poškozené], přičemž jeho nedbalostí došlo při této manipulaci k úniku hořlavé kapaliny – technického lihu, zapálení hořlavých par technického lihu, a vzniku požáru masážního lehátka a části těla poškozené, jež následkem toho utrpěla popáleniny II. stupně na hrudníku, břiše a pravé horní končetině, zaujímající 10 % celkové plochy těla, čili lehké zranění s obvyklou dobou léčení kolem 3-5 týdnů, a v přímé příčinné souvislosti s prožitými událostmi se u ní nejpozději do jednoho měsíce od výše popsaného úrazu začala postupně projevovat také tzv. posttraumatická stresová porucha omezující poškozenou přes vyhledanou odbornou pomoc v obvyklém způsobu života (zejména v jejích sociálních kontaktech, možnosti pečovat o svou rodinu, průběhu těhotenství, rovněž v její schopnosti samostatně fungovat, včetně jejího zaměstnání a mimopracovních aktivitách), nejméně do 18. 10. 2016 zvýšenou úzkostlivostí, nespavostí, velkou únavou, depresi, opakovaným oživováním traumatu v dotírajících vzpomínkách (tzv. flashbacks) nebo snech, které se objevovali na pozadí stálého pocitu výrazně zhoršené nálady a vyhýbání se situacím připomínajícím prožité trauma, tedy těžké zranění pro delší dobu trvající poruchu zdraví,

tedy

jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví,

čímž spáchal

přechin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se za to

podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 8 (osm) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 24 (dvacet čtyři) měsíců.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládají následující přiměřené povinnosti:

- I. v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit nemajetkovou újmu a škodu trestným činem způsobenou,
- II. poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění podle § 48 odst. 4 písm. k) trestního zákoníku, a to konkrétně tím, že do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zašle poškozené [celé jméno poškozené], [datum narození], bytem [obec a číslo], písemnou omluvu za jednání, jež poškozené způsobil.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozené [celé jméno poškozené], [datum narození], bytem [obec a číslo], na náhradě nemajetkové újmy celkem částku 1.261.770 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozené [celé jméno poškozené] (generálie shora) na náhradě škody celkem částku 69.546 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [celé jméno poškozené] (generálie shora) odkazuje se zbytkem svých uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené společnosti Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, IČ 47672234, se sídlem Ostrava, Vítkovice, Jeremenkova 161/11, částku 11.333 Kč.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. V předmětné věci podepsaný soud znovu rozhodoval po zrušení předchozího rozsudku rozhodnutím dovolacího soudu.

2. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 20. 6. 2017, č. j. 6 T 23/2017-303, byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uznán vinným přechin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu třiceti měsíců. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku mu byly dále uloženy přiměřené povinnosti v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit nemajetkovou újmu a škodu trestným činem způsobenou, a dále podle § 48 odst. 4 písm. k) trestního zákoníku poskytnout poškozené přiměřené zadostiučinění, konkrétně do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaslat poškozené [celé jméno poškozené] písemnou omluvu za jednání, jež poškozené způsobil. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené [celé jméno poškozené] nemajetkovou újmu ve výši 1.314.704 Kč a škodu ve výši 69.546 Kč. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu mu byla dále uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené společnosti

Č průmyslová zdravotní pojišťovna částku 11.333 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená [celé jméno poškozené] odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 4. 10. 2017, č. j. 14 To 206/2017-371, bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.

4. K dovolání obžalovaného však bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2018, č. j. 6 Tdo 320/2018-41, zrušeno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 4. 10. 2017, č. j. 14 To 206/2017-371, a rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 20. 6. 2017, č. j. 6 T 23/2017-303 Nejvyšší soud tímto způsobem rozhodl z toho důvodu, že se nalézací soud se jak ve výroku, tak v odůvodnění dostatečně nezabýval otázkou naplnění subjektivní stránky trestného činu, konkrétně zaviněním vztahujícím se ke způsobení těžké újmy na zdraví poškozené spočívající v posttraumatické stresové poruše, kterou poškozená trpí nebo trpěla. Dále nejvyšší soud vytkl, že nelze mít dosud za dostatečně prokázaný závěr vztahující se k objektivní stránce trestného činu, tedy zda poškozené byla přivozena těžká újma na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, jakož opět i vyjádření tohoto závěru ve skutkovém popisu trestného činu. Z těchto důvodů dovolací soud obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil k opětovnému projednání a rozhodnutí soudu I. stupně.

5. Nalézací soud s ohledem na právě uvedené a s přihlédnutím k zachování obsazení senátu podrobně rekapituloval podle § 219 odst. 3 trestního řádu dosavadní obsah jednání. V dalším hlavním líčení s ohledem na závěry rozhodnutí dovolacího soudu považoval za nutné provádět ve věci další dokazování zejména ohledně skutečností rozhodných pro právní posouzení vzniku těžké újmy na zdraví u poškozené [celé jméno poškozené] a související otázky zavinění obžalovaného za případný takový následek.

II. Důkazní situace

6. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

7. Tento skutkový stav byl zjištěn z výpovědi obžalovaného, poškozené a svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Podstatnými důkazy jsou dále znalecké posudky, resp. výslech znalců, [anonymizováno] [jméno] [příjmení], znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, [anonymizováno] [jméno] [příjmení], znalce v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, a [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [anonymizováno], z oboru zdravotnictví, odvětví odškodňování nemateriálních újem na zdraví. Provedeny byly také listinné důkazy – lékařská zpráva, zpráva pojišťovny, kopie spisu pojišťovny, sdělení kapelníka [jméno] [příjmení], výpis z internetových stránek Nemocnice Přerov, kopie www stránek ČPP na téma masáž a těhotenství, osvědčení o rekvalifikaci, výpis z živnostenského rejstříku, odborné vyjádření k požáru, lékařské zprávy, těhotenský průkaz, rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, fotodokumentace, regresní účet pojištěnce, doklady poškozené, doklady o zaplacení a prohlášení poškozené o dopadech činu na její život a konečně dotazy na [anonymizováno] [příjmení] a její odpovědi, a konečně i osobní výkazy obžalovaného.

8. V hlavních líčeních konaných po rozhodnutí dovolacího soudu pak soud doplnil dokazování o doplnění znaleckého posudku, které podala v hlavním líčení soudní znalkyně [příjmení] [příjmení], rovněž soud provedl znovu i listinné důkazy, které byly prováděny při veřejném zasedání před soudem odvolacím, a dále zprávy předloženého poškozenou, aktuální prohlášení poškozené o dopadu trestného činu na její život, odborné vyjádření [anonymizováno] [jméno] [příjmení], výpis z webových stránek obžalovaného a výpis z insolvenčního rejstříku.

9. Soud po provedení těchto důkazů dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

10. Již na tomto místě pak soud předestírá, že zamítl návrhy obhajoby na provedení dalších důkazů, konkrétně provedení rekonstrukce a vyšetřovacího pokusu, znaleckého posudku z oboru požární ochrany, výslech svědkyň [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], revizního znaleckého posudku z oboru soudní lékařství odvětví psychiatrie, a fotografie poškozené s narozeninovým dortem. Soud zdůrazňuje, že drtivá část důkazních návrhů obhajoby (rekonstrukce, vyšetřovací pokus, znalecký posudek z oboru požární ochrany, výslech svědkyň [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]) byla již v minulosti navrhována ve vztahu k obhajobou tvrzené nemožnosti jednání obžalovaného způsobem popsáním ve skutkové větě rozsudku. Jestliže přitom tento závěr soudu nalézacího akceptoval i dovolací soud, a bylo jasně vymezeno shora popsáním způsobem, jakým směrem je třeba dokazování doplnit, považoval soud nadále tyto důkazní návrhy za nadbytečné. Je tomu navíc i proto, že z části obhajobou předestřených návrhů (výsledky svědkyň [příjmení] a [příjmení]) je zřejmé, že tyto primárně nesměřují k objasnění skutkových okolností projednávané věci, ale k vymezení obecných postupů obžalovaného, či raritnosti nastalé situace, nicméně není předmětem trestního řízení fakt, jak obvykle obžalovaný masáže prováděl, či zda je v těhotenství obvyklé baňkování, případně nakolik je ve výroku popisovaný skutkový děj neobvyklým. V případě další skupiny navrhovaných důkazů, tedy vyšetřovacího pokusu, rekonstrukce a znaleckého posudku z oboru požární ochrany, soudu není zcela zřejmé, co má být předmětem dokazování. V prvé řadě soud upozorňuje na definici pojmu požární ochrany jako „souhrnu technickoorganizačních opatření k zabránění vzniku požáru nebo výbuchu s následným požárem, k ochraně osob, zvířat a majetku v případě vzniku požáru a k zamezení jeho šíření (viz definice dostupná na [webová adresa])“ již ze samotné definice je zřejmé, že znalecký posudek z oboru požární ochrany směřuje k posouzení opatření k zabránění vzniku požáru, tedy k posouzení preventivních opatření, závěry znaleckého posudku však nemohou mít dopad na otázku zavinění obžalovaného, jak naznačuje obhajoba, a to již jen proto, že tato otázka je otázkou právní, tedy znalec není oprávněn se k tomuto vyjadřovat. K argumentaci o nutnosti znaleckého posudku soud dodává, že odborné vyjádření je „nižším stupněm“ znaleckého zkoumání, k jehož obstarání přistupuje orgán činný v trestním řízení za situace, když je třeba k objasnění skutečností významných pro trestní řízení odborných znalostí, avšak zároveň posuzovaná otázka není natolik složitá, že vyžaduje znaleckého zkoumání. V tomto případě je nepochybné, že k objasnění příčiny požáru postačuje odborné vyjádření, mimo jiné i s ohledem na poměrně nespornou příčinu jeho vzniku, tedy vylití a následné vznícení technického lihu. K otázce vyšetřovacího pokusu, resp. rekonstrukce, pak soud dodává, že je s ohledem na zdravotní stav poškozené jednoznačně nevhodné vystavovat ji opakovaní událostí, které byly příčinnou vzniku posttraumatické stresové poruchy, s jejímiž následky se vypořádává dodnes, nadto k prokázání skutkového děje bylo provedeno rozsáhlé dokazování a rekonstrukce, či snad vyšetřovací pokus, jímž bude ověřována pravděpodobnost průběhu skutkového děje, jak jej popisuje poškozená, a různé verze obžalovaného, je tak zcela nadbytečný. Co se týče důkazních návrhů spočívajících v revizním znaleckém posudku k výši nemajetkové újmy, obhajoba sice rozsáhle zpochybňuje správnost znaleckého zkoumání [anonymizováno] [příjmení], avšak na tomto místě soud toliko zdůrazňuje, že závěry týkající se nemajetkové újmy a její výše jsou zcela oddělenou problematikou od znaleckého posouzení zdravotního stavu poškozené, a to jak v oblasti psychiatrické, tak v oblasti soudního lékařství, ostatně oddělenost této problematiky od ostatních odvětví v oboru zdravotnictví, je ilustrována i tím, že znalec musí absolvovat další vzdělání k získání této odbornosti. Kombinace odborností není proto důvodem k větší aprobovanosti k provedení znaleckého posudku, zejména když znalec při stanovení výše nemajetkové újmy (ostatně vyplývá to i ze zpracovaného znaleckého posudku) vychází především ze závěrů kliniků v dané oblasti (v tomto případě ze zpráv ošetřujících lékařů poškozené) a také ze závěrů znaleckých posudků, byť soud nepřehlédl, že i v tomto případě provedl vlastní vyšetření. Jak soud rozvede níže, znalecký posudek [anonymizováno] [příjmení] pokládá za úplný, jeho závěry za odůvodněné, nevzbuzující žádné pochybnosti o správnosti a jelikož nepochybuje o jeho správnosti, není ani důvod zadávat znalecký posudek revizní. Ohledně fotografie poškozené s narozeninovým dortem soud podotýká, že ani po dotazování předsedy senátu nebyla obhajoba schopna specifikovat, z

jakého období tato fotografie pochází, a ve vztahu k projednávanému skutku tedy nemá žádnou vypovídací hodnotu, neboť fotografie může snadno pocházet ještě z období před úrazem poškozené, což obžalovaný není schopen ani potvrdit ani vyvrátit.

III. Skutková zjištění

11. K samotným skutkovým zjištěním soud uvádí následující. Je nutné zdůraznit, že pro objasnění skutkového děje je stěžejní posouzení věrohodnosti obou jmenovaných, neboť samotnému skutku byli přítomni toliko obžalovaný a poškozená. Protože nebyli přivoláni ani hasiči, ani záchranná služba, či policie nemá soud k dispozici jiná empirická zjištění z místa činu. Sice nelze opominout již zmiňované odborné vyjádření z oboru požární ochrany, nicméně i to vychází, co do průběhu nehodového děje, ze sdělení obžalovaného a poškozené, a jakkoli je zcela na místě odmítnout námítky obhajoby naznačující jeho nedostatečnou odbornost, nelze přehlédnout, že zpracovatel, byť se otázkami požární ochrany ve vztahu k možnému zamezení vzniku požáru zabýval velmi podrobně, neměl a ani nemohl mít k dispozici údaje z požářiště.

12. Obžalovaný a poškozená pak popisují okolnosti vzniku požáru a následného zranění zcela odlišně, věrohodná tedy může být toliko jedna z těchto výpovědí. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] ve své rozsáhlé výpovědi při hlavním líčení označil za hlavního viníka celé situace poškozenou, která tím, že nedbala jeho pokynů a upozornění, zavinila rozlití lihu, který se následně vznal. Celý incident popisuje obžalovaný značně obsírně. Poškozená k němu 8. března přišla na masáž, hned při příchodu mu sdělila, že se domnívá, že je v jiném stavu, následně se svlékla a on ji začal masírovat, nejprve ruce a nohy a následně chtěl pokračovat masáží zad. Chtěl si však předtím očistit ruce, je běžnou praxí, že maséři nepoužívají dezinfekční přípravky, ale opalují si ruce nad plamenem – neodcházejí od klienta, a zároveň tak lze předejít nežádoucí reakci masážních a dezinfekčních přípravků. Proto obžalovaný dle své výpovědi přistoupil ke stolu a do levé ruky uchopil kahan, který již hořel, natočil se mírně doleva, aby jej mohl bezpečně sfouknout a v tu chvíli, „přišel náraz do levé strany“, reflexivně se otočil doleva a tím pohybem došlo k vylití nádoby kahanu a líc potřísnil jeho i poškozenou. Poškozená následně spadla i s masážním stolem a on jej překročil, stůl zvedl, pomohl vstát i poškozené. Ta si stěžovala na bolest, chtěl ji odvést do sprchy a zranění chladit studenou vodou, ale poškozená požadovala, aby jej zasypal moukou, měla, „trochu panický projev“, a proto jí vyhověl. Nicméně zásyp moukou nefungoval, proto poškozenou odvedl do koupelny a popálená místa jí chladil studenou vodou. Následně pak poškozenou odvezl do nemocnice, záchrannou službu nevolali, v nemocnici byli za dvě, tři minuty. Obžalovaný však popřel, že by poškozenou instruoval, jak má úraz nahlásit při ošetření. Samotný požár pak obžalovaný prakticky nezaznamenal, nepoužil ani hasicí přístroj, ostatně plamen lihu je namodralý a není ani vidět. Jak si vysvětluje vznik popálenin, když nedošlo k hoření, však obžalovaný nevysvětlil, jen uvedl, že, „ty popáleniny vznikly tak, že ten kahan hořel“.

13. Příčinu vylití lihu z kahanu spatřuje obžalovaný výhradně na straně poškozené, kdyby totiž uposlechla jeho pokynů a nehýbala se, než si opálí ruce, tak k němu vůbec nedošlo. Obžalovaný dodal, že poškozená u něj na masáži byla již počtvrté, a předtím vždy dbala jeho pokynů, předpokládal proto, že tomu bude tak i nyní, ostatně byla seznámena i s provozním řádem, který měla dodržovat. Proč do něj poškozená vrazila, neví, patrně se otáčela na lůžku, samotnému nárazu rukou předcházelo heknutí. Dokonce se s ní překotilo masážní lůžko, které spadlo na bok. Důvod k „heknutí“ neměla, v té chvíli od ní byl obžalovaný cca 80 centimetrů a ležela na zádech na lehátku. Obžalovaný také upozornil, že poškozená svými požadavky na ošetření popálenin (jejich zasypání moukou) zintenzivnila následky, neboť popálená místa nezačali chladit ihned, ale až po chvíli, když poškozená seznala, že mouka neúčinkuje.

14. Zcela odlišně popisuje celou událost poškozená [celé jméno poškozené]. Samotný incident ze dne 8. 3. 2017 popisuje tak, že již při svém příchodu řekla obžalovanému, že je těhotná, aby byl při masáži jemnější. Obžalovaný jí masíroval nejprve nohy, posléze záda a nakonec prohlásil, že jí dá ještě svíčku. Přinesl, „nějaké sklenice“ a manipuloval s nimi, moc tomu nevěnovala pozornost,

protože masáž je také o relaxaci a obžalovanému věřila. Nicméně viděla, jak poškozený vytírá nějaké baňky, vypadaly jako „, ikeácké sklenice“, nějakou „, vodičkou“ na vaticce, poté již tomu dále nevěnovala pozornost a otočila se. Následně ucítila na levé hýždí přiložení baňky, a pak již jen bolest na pravé ruce a pravém boku. Obžalovaný začal nadávat a hasit, nejprve uhasil ji a následně také prostěradlo, které stále hořelo. Oheň hasil jiným prostěradlem, které vzal ze skříňky. Ona zpočátku ležela na masážním stole, začal z něj slézat až po chvíli, právě v době, kdy obžalovaný hasil to prostěradlo. Obžalovaný jí poskytl první pomoc, ona sama požadovala posypání popálenin moukou, protože slyšela, že to pomáhá, ale když to neúčinkovalo, začali popálená místa chladit vodou ve vaně. Obžalovaný nechtěl zavolat záchrannou službu, tvrdil jí, že nemůže, když masíruje, nepřela se s ním, věřila, že se o ni postará. Souhlasila proto, aby ji odvezl do nemocnice, jeli jejich vozidlem. Ještě cestou volala svému otci, protože na masáž měl jít také, aby nechodil a aby vyzvedl jejího syna ze školky. Poté volala ještě známému lékaři, aby se informovala o možném průběhu léčby. Před odjezdem do nemocnice jí tedy obžalovaný pomohl s oblékáním, a následně jí odvezl do nemocnice. Cestou se domluvili, co řekne při příjmu o tom, jak se popálila. Poškozená pak podrobně popsala průběh samotného prvního ošetření, které bylo velmi bolestivé, podotkla také, že jí nemohly z důvodů jejího těhotenství podávat žádné tišící prostředky. Popsala i následující dny v nemocnici, vyšetření i převazy, které byly rovněž bolestivé, neboť je nemohly provádět pod narkózou, když byla těhotná. Obžalovaný jí několikrát volal, ale s ohledem na průběh léčby, jí to začalo vadit a požádala jej, at' komunikuje s jejími příbuznými.

15. Poškozená rovněž velmi obšírně popsala následky, jaké měla popálení na její další život. Vyjádřila se nejen k době bezprostředně po zranění, když veškerý chod domácnosti závisel na jejím manželovi, ale také i o následcích, které měl výše popsáný skutek na její psychiku. Poškozená připustila, že se již dříve léčila se psychickými problémy, konkrétně s úzkostmi, ale uvedla také, že v době, kdy k popálení došlo, měla nemoc již zvládnutou, nebrala léky, byla schopná řídit vozidlo, s doprovodem i na velmi dlouhé vzdálenosti (Belgie), zvládla dokonce studium v Českých Budějovicích, nebyla závislá na manželovi. Po zranění se však její psychické problémy prohloubily, ve své podstatě byla závislá na svém okolí, které ji muselo hojně pomáhat, zejména s dopravou, nebyla schopna nadále vystupovat s kapelou (vyjma jednoho případu, kdy bylo vystoupení venku a necítila se tedy omezená s tím, že uvádí, že mohla volně odejít). Řada běžných situací pro ni byla spojena s diskomfortem – procházky s dětmi, nákupy, ale také zaměstnání, které nemohla vykonávat. Soud nepřehlédl ani to, že poškozená musela v těhotenství a během kojení užívat léky. Nikoli nevýznamnou součástí jejího svědectví je pak popis chování obžalovaného. Ten jí nejprve opakovaně volal do nemocnice, dotazoval se na její stav, pak jej požádala, aby komunikoval s její matkou, neboť komunikaci s ním „, psychicky nezvládala“. Obžalovaný však náhle změnil přístup, při schůzce s její matkou a manželem už lhal, navíc byly problémy při jednání s makléřkou, ve zprávě z ambulance chyběl údaj o tom, že se to stalo při masáži, a to byl problém, obžalovaný sice slíbil, že jej vyřeší, avšak to nebylo možné, neboť do zprávy již nešlo nic doplnit. Právě změna postoje obžalovaného a jeho neochota věc řešit byla důvodem, proč podali trestní oznámení.

16. Jak již soud uvedl výše, pro objasnění skutkového děje je zcela stěžejní posouzení věrohodnosti obou „, hlavních aktérů“. Zatímco verzi skutkového děje, a tedy i výpověď, poškozené lze hodnotit jako věrohodnou, jak bude podrobněji rozvedeno níže, u obžalovaného je tomu naopak. V první řadě je třeba poukázat na to, že výpověď obžalovaného se minimálně v jednom podstatném detailu odlišuje od jeho procesně použitelnou výpovědi z přípravného řízení, při níž uvedl odlišně místo poranění poškozené. Nicméně k hodnocení obecné věrohodnosti obžalovaného přistupuje hodnocení hodnověrnosti jím uváděných skutečností, které především nevyznívá v jeho prospěch.

17. Obžalovaným uváděný popis skutkového děje totiž vzbuzuje řadu otázek o pravděpodobnosti, nebo spíše smysluplnosti jeho chování. Již jen manipulace obžalovaného s kahanem vzbuzuje řadu otázek. Předně, proč obžalovaný měl potřebu doplňovat kahan, ve kterém byl podle jeho slov zbytek líhu, hladina byla ve výšce cca 1 – 2 centimetry, když na požadovaný úkon „, opálení rukou“ by to bezesporu stačilo, a jinou manipulaci s kahanem (jeho užití při baňkování) popírá. Ostatně

sám obžalovaný tvrdí, že při masáži preferuje stálou přítomnost u klienta, avšak v tomto případě neváhá jít doplňovat líh v kahanu, aniž by k tomu měl reálný důvod. Dalším ne příliš pravděpodobným scénářem je otázka překocení masážního lehátka. Ze svědeckých výpovědí [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] je zřejmé, že lehátko bylo stabilní, oba shodně uvádějí, že ani při otáčení nepotřebovali pomoc, svědkyně [příjmení] dokonce uvedla, že jí pomoc ani neposkytoval, navíc oba hovoří o stabilním, svědek [příjmení] dokonce o „profesionálním“ lehátku. Je tedy s podivem, že při obrácení poškozené lehátko spadlo, když v jiných případech bylo stabilní a „pevně stálo“. Lze oprávněně pochybovat, že pouhé otočení poškozené by bylo dostatečným impulsem pádu lehátka, na kterém se běžně obracel i stokilogramový svědek [příjmení]. A v neposlední řadě je otázkou, jak je možné, že poškozená i obžalovaný utrpěli popáleniny druhého stupně, když dle popisu obžalovaného prakticky vůbec nehořelo, resp. líh hořel jen velmi krátkou dobu a po vyhoření sám uhasl. Přitom ze stop na těle poškozené (resp. z tvaru popálenin, jak vyplývají z jejich fotografií) je zřejmé, že líh po jejím těle stékal, je tedy velmi nepravděpodobné, že při rozstříknutí při rozlití by se tekutina nedostala na prostěradlo, o kterém obžalovaný i poškozená uvádějí, že bylo na lehátku. Nelze si také nepovšimnout, že při plné akceptaci popisu skutkového děje obžalovaným, si nelze představit, že by vůbec bylo možné, aby obžalovaný polil pravou stranu těla ležící poškozené, když se jednak měla poškozená na lehátku obracet, stopy po popálení však jasně hovoří ve prospěch toho, že již ležela, nadto mělo lehátko i s ní upadnout. Soud si nedovede představit, jaký sled neobvyklých dějů by musel být současně naplněn, aby poškozená stihla udeřit obžalovaného, což mělo být impulsem k jeho „reflexivnímu“ otočení se, načež následkem prudké otočky a snad i nárazu poškozené obžalovaný vylil tekutinu z kahanu (dlužno dodat, že dle fotografie obsažené v odborném vyjádření samotnému vylití nic na kahanu nebránilo), a ještě učinit další blíže nespecifikované pohyby, které byly příčinou překocení lehátka, když je zřejmé, že při pouhém otočení se na něm stálo pevně. Navíc stopy po rozlitém hořícím lihu na těle poškozené tendují spíše k „běžnému vylití tekutiny“, nikoli k rozlité vlivem nějakého pohybu, když by takto rozlité nevytvořila kaluž, ta je spíše následkem převržení nádoby, nebo jejím otočením, když v ní zůstává nějaké tekutina, naopak když je tekutina z nádoby vylita při pohybu nádoby, vlivem odstředivých a dostředivých sil nejprve po opuštění nádoby vytvoří oblouk, který se rozstříkne až při dopadu na pevnou podložku a zpravidla vytváří velké množství menších kaluží. Stopy na těle poškozené vytváří kaluž, která nejpravděpodobněji odpovídá tomu, že obžalovaný na poškozenou vylil zbytek lihu z nádoby, kterou nad jejím tělem prostě otočil dnem vzhůru, což spíše odpovídá verzi poškozené. Ostatně sám obžalovaný ve svých četných vyjádřeních v detailech rozporuje sám sebe, již jen manipulaci s kahanem popisuje v několika odlišných verzích, kdy striktní zůstává toliko v tom, že do něj chtěl doplnit líh, avšak v jednom případě uvádí, že jej chtěl sfouknout, když nedopatřením došlo k jeho rozlité, jindy zas, že jej odnášel, dokonce chránil plamen rukou před odlétnutím jisker (z lihového kahanu sic?!?).

18. Zvláštní kapitolou, kterou rovněž nelze přehlédnout, při zvažování věrohodnosti výpovědi obžalovaného, je i otázka jeho přístupu k celému trestnímu řízení a zejména k osobě poškozené. Obžalovaný neváhal si najmout soukromé detektivy (jak vyplývá z výpovědi [jméno] [příjmení], svědkyně, která pracuje jako prodavačka v konzumu v [obec]), aby zjistil o poškozené, co nejvíce kompromitujících informací. Stejně tak zarážející je snaha poškozenou kompromitovat, až zstudit. Soud sice nepřehlédl četná svědectví osob navržených obhajobou, avšak z hlediska osvětlení skutkového děje, jsou ve většině případů okrajovými důkazy, neboť nemohou přinést jiných poznatků, než že v řadě případů byly a pravděpodobně i jsou se službami obžalovaného jako maséra jeho klienti spokojeni. Soud nepochybuje, že k běžným metodám práce obžalovaného nepatří nebezpečná manipulace s hořlavinou, nicméně to neznamená, že výše popsání jednání nemohl dopustit, že se jednalo o ojedinělou nedbalost. Ačkoli tedy z výpovědi svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], či [jméno] [příjmení], manželky obžalovaného, vyplývá, že klienti byli spokojeni se službami obžalovaného a z výpovědi posledně zmiňované svědkyně je zřejmé, že zpočátku byla spokojena i poškozená (což ta ale nikterak nepopírá, naopak otevřeně to připouští) nemá to žádný vliv na otázku objasnění toho, jak probíhala masáž poškozené dne 8. 3. 2016. Také

z výpovědi [jméno] [příjmení] vyplývá, že obžalovaný metodu baňkování používal, ostatně i [jméno] [příjmení] připustila, že při první masáži, kterou jí poskytoval, jí baňky přikládal rovněž. Je tedy nesporné, že vybavení pro tuto metodu měl a mohl jí tedy poskytovat i poškozené Z řady důkazů předložených obžalovaným je na straně druhé, ač to tak bezpochyby nebylo zamýšleno, podporována věrohodnost poškozené – příkladem mohou být jím předkládané fotografie z vystoupení, které byly v řadě případů staršího data, z doby před 8. 3. 2016. Dále výše jmenovaní svědci v podstatě negují tvrzení obžalovaného o prvotním důkladném poučování klientů a formální seznámení s pravidly bezpečnosti při masáži. A konečně je třeba zmínit i důkaz vyvracející další tvrzení obžalovaného o tom, že na rozdíl od poškozené sám nahlásil při ošetření svého zranění, že k němu došlo při masáži, a je tedy vyloučeno, aby v tomto směru nějak instruoval poškozenou, ačkoliv v příslušné lékařské zprávě žádná taková skutečnost uvedena není, avšak pokud by jí uvedl, nepochybně by tam uvedena lege artis měla být.

19. Jakkoli volba způsobu obhajoby je plně na obžalovaném, nelze výše uvedené zcela přehlédnout, naopak popsané skutečnosti, odhalují charakterové založení obžalovaného, jeho jednoznačně sobecky zaměřené a zcela přehlížející potencionální práva poškozené, jakož i jeho totální neschopnost přijmout za své jednání odpovědnost.

20. Veškeré výše uvedené nesrovnalosti a nelogičnosti ve výpovědi obžalovaného a zjištění ke způsobu jeho chování po činu a k jeho charakterovému založení ve svém souhrnu nakonec zcela podřívají věrohodnost jeho výpovědi a zpochybňují jím předkládanou verzi skutkového děje.

21. Naproti tomu výpověď poškozené lze hodnotit jako zcela věrohodnou. V prvé řadě soud podotýká, že poškozená vypovídala po celé trestní řízení prakticky shodně, její výpověď není vnitřně rozporná, neobjevují se v ní žádné nelogičnosti, ba naopak je zřejmé, že to byla poškozená, kdo se nejprve snažil věc vyřešit smírnou cestou. Ostatně tomuto závěru nasvědčuje i fakt, že poškozená podala trestní řízení až s odstupem deseti dnů od události. Tomuto kroku přitom předcházela snaha rodiny se s obžalovaným dohodnout. Koneckonců jednání týkající se náhrady škody z pojistky obžalovaného potvrzuje i svědkyně [příjmení], pojišťovací makléřka obžalovaného, a i ta zmiňuje, že poškozená zpočátku požadovala toliko náhradu ušlé mzdy, byť soud nepřehlédl, že její matka se před jednáním chtěla také informovat na výši pojistných limitů. Je nesporné, že projev poškozené byl emotivní, avšak toto emoční vypětí je vcelku pochopitelné, zejména s přihlédnutím k tomu, že v době popálení byla těhotná, a také k dopadům, jaké mělo zranění na její zdraví. Nicméně i přesto se poškozená nesnaží obžalovanému přitížit, naopak z jejího projevu a ostatně i z osobního kontaktu v průběhu hlavního líčení, je zřejmé, že poškozená se celou věc snaží spíše než cokoli jiné vnitřně uzavřít, vyrovnat se s prožitým traumatizujícím zážitkem. Jakékoli zistné motivy v jejím chování soud neshledal, naopak její vyjádření typu, „dala bych ty peníze, co v posudku vyčíslil pan [příjmení], tak ať si to někdo vezme. Hlavně, aby mi bylo tak, jako předtím“ nebo její omluva poté, co nedokázala identifikovat jednu z fotografií předložených obhajobou, jsou v příkrém rozporu s přístupem obžalovaného k celé věci. Jen pro úplnost pak soud dodává, že je pochopitelné, že poškozená pocítuje celou událost jako křivdu, na obžalovaného se zlobí, ostatně ten ohrozil zdraví nejen její, ale i jejího v té době nenarozeného dítěte, je však nutné zdůraznit, že i přesto nelze nikterak dovodit, že by se poškozená chtěla obžalovanému mstít. Neobstojí ani snaha obžalovaného upozornit na údajné výhrůžky, kterými jej měla poškozená častovat – tedy, „že se postará, aby domasíroval“. Soud nemá v úmyslu nikterak zlehčovat svědectví ani [jméno] [příjmení] ani [jméno] [příjmení], která se přitom ohledně obsahu, místa a kontextu zaznění tohoto výroku značně rozcházejí, a je i s ohledem na vyjádření poškozené přesvědčen, že určitá slova v daném smyslu o ukončení masérské praxe obžalovaného ze strany poškozené k svědku [příjmení] skutečně zazněla. Podle výpovědi samotného svědka [příjmení], byl však jejich kontext mnohem více informativní než výhrůžný, a již proto nelze tomuto vyjádření přikládat takovou důležitost, jak činí obžalovaný. Tento výrok je spíše obecným provoláním, je pochopitelné, že poškozená a její blízcí cítili hněv, zvláště s přihlédnutím k postoji, který obžalovaný k celé věci zaujal. Nicméně ve světle dalšího chování poškozené a její rodiny, soud

uvedené, vyjádření“ pokládá spíše za výraz frustrace než za nějakou reálnou hrozbu. Za již zcela nepotvrzený pak lze mít obžalovaným široce tematizovaný údajný konspirativní charakter postupu poškozené, a to dokonce za ingerence příslušníka justice, ačkoliv dle provedených důkazů poškozená pouze využila standardních kroků ochrany svých práv.

22. Nadto nelze přehlédnout, že svědectví poškozené je podporováno celou řadou dalších důkazů, zejména svědeckými výpověďmi rodinných příslušníků – její matky, otčíma a jejího manžela, a dále také svědectvím [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], tedy pacientek, s nimiž ležela na pokoji v době, kdy byla s popáleninami hospitalizována. Jakkoli všichni svědci mají informace o samotném skutku pouze z doslechu, všichni shodně a ve shodě s poškozenou uvádějí, že k jejímu popálení došlo poté, co obžalovaný jí prováděl baňkování. Zvláště významné jsou v tomto ohledu výpovědi svědkyň [příjmení] a [příjmení], s nimiž poškozená ležela na pokoji, ani jedna z těchto svědkyň totiž nemá k poškozené jakýkoli vztah, žádnou vazbu, navíc obě vypovídají velice spontánně, popisují nejen postupné zhoršování psychického stavu poškozené s postupujícím časem uplynulým od nehody, ale také jak ke zranění došlo, obě uvedly, že poškozená mluvila o tom, že se jí to stalo při masáži, při baňkování, lůh v jedné z baněk se vznítil, potřísnil jí tělo a způsobil popáleniny. Svědkyně [příjmení] pak popisuje, že poškozenou přivezl masér, nejelí sanitkou, což ji udivilo, stejně tak jako neobvyklý způsob, jímž k popálení došlo. Jak již soud uvedl výše, obě svědectví jsou mimořádně věrohodná, nejen absencí jakýchkoli vazeb obou žen na poškozenou, ale zejména spontaneitou a bezprostředností celé výpovědi.

23. Výpověď poškozené pak podporují také výpovědi dalších svědků – v tomto případě rodinných příslušníků. V tomto případě si sice soud uvědomuje vazby, které jsou mezi poškozenou a svědky, avšak zdůrazňuje, že nelze pouze s odkazem na vazby jejich svědectví označit za nevěrohodná, ba naopak. Nelze totiž přehlédnout, že svědci vypovídají ve vzájemné shodě tam, kde vypovídají o stejných skutečnostech. Velmi pozoruhodný je ale postoj, s jakým přistupují k otázce viny obžalovaného, neboť v případě všech tří svědků zaznělo, že obžalovaného viní toliko s ohledem na jeho přístup po spáchání činu, nedávají mu však přímou vinu, za to vlastní skutek, ten všichni označují za nehodu. I tento velice střídmy postoj pak posiluje věrohodnost jejich výpovědí.

24. Nejvýznamnější z hlediska ve výroku popsaného skutkového děje je pak výpověď matky poškozené [jméno] [příjmení], která uvedla, že se jí dcera svěřila s tím, jak k incidentu došlo. I ona mluví o baňkování a nehodě při něm. Při aplikaci druhé baňky totiž došlo k potřísnění lihem, svědkyně konkrétně uvedla, že, „hořelo prostěradlo“. Potvrdila rovněž, že obžalovaný její dceři ani nezavolal sanitku, když nechtěl, aby před domem, kde masíruje, stála. Dcera mu v tomto vyhověla a skutečně při ošetření neuvedla, že ke zranění došlo při masáži. Svědkyně [příjmení] dále obsírně popsala jednání s obžalovaným, které vedla, protože dcera ji o to požádala, v popisu chování obžalovaného pak dominuje v první řadě nevěřícnost nad jeho následným chováním a arogancí, s níž odmítal převzít plnou odpovědnost za to, co se stalo. Iniciátorem schůzky po nehodě byla svědkyně, která si chtěla nechat vysvětlit podrobnosti celého incidentu a schůzce byl přítomen i její partner. Obžalovaný však již v této době začal celou událost překrucovat, popíral, že by poškozené přikládal baňky, atd. Svědkyně také popsala neochotu, s jakou obžalovaný přistupoval k možnému vyrovnání, resp. uplatnění pojistky, když jim de facto přislíbil, že zajistí úpravu záznamu o ošetření, což ale nebylo možné zařídit. Ve shodě se svou partnerkou pak vypovídal i svědek [jméno] [příjmení], který upozornil na nerespektování jednání obžalovaného a co do důvodů vzniku popálenin vypovídal ve shodě s výše uvedeným. I z výpovědi manžela poškozené, který se k samotnému incidentu příliš nevyjadřoval, vyplynulo, že se spíše těžce vyrovnává s postojem obžalovaného, s jeho chováním bezprostředně po nehodě, kdy nezavolal sanitku, byť dodává, že mohl být ve stresu, ale také s absencí, „lidské stránky“ v jeho přístupu k řešení následků, které jeho nedbalost přivedla jeho ženě. Bez zajímavosti pak rovněž není to, že tito svědci také dokládají existenci ještě páté verze skutkového děje, kterou měl v přítomnosti matky poškozené popsat obžalovaný, totiž, že baňkovou masáž poškozené prováděl, avšak toliko na její žádost, což v přímém dialogu poškozená příkře odmítla.

25. S ohledem na výše uvedené tak soud dodává, že dospěl k závěru, že poškozená byla popálena, když jí obžalovaný přikládal baňky, nikoli při neopatrné manipulaci s kahanem. Nicméně je na místě zdůraznit, že i v případě, kdy by k nehodě došlo tak, jak ji popisuje obžalovaný, nezbavovalo by jej to trestně právní odpovědnosti za poranění poškozené. V každém případě by to totiž byla neopatrnost a nedbalost poškozeného při manipulaci s hořlavinou, nadto za situace, kdy porušil pravidla požární ochrany. Právě v tomto bodě pak soud odkazuje na odborné vyjádření z boru požární ochrany. Předně soud zdůrazňuje, že se nejedná o pouhou zprávu, jak tvrdí obhajoba, ale o odborné vyjádření ve smyslu trestního řádu. Zpracovatel je tedy osobou s odbornými znalostmi v daném oboru – konkrétně se jedná o vrchního inspektora hasičského záchranného sboru. Zpracovatel pak ve velmi detailním vyjádření pak dospěl k závěru (za situace, kdy měl k dispozici popis jak obžalovaného, tak poškozené, jak k nehodě došlo), že příčinou vzniku požáru byla nedbalost obžalovaného při manipulaci s hořlavinou. Byl to totiž právě obžalovaný, kdo byl povinen dodržovat všechna bezpečnostní opatření při manipulaci s lihem, což nepochybně neučinil. Nadto obžalovaný porušil řadu ustanovení zákona o požární ochraně, jen námátkou neměl vypracovány příslušné dokumenty, které zákon požaduje. Z odborného vyjádření pak do popředí vystupuje ještě jedna věc, a tou je skutečnost, že k požáru nejsou k dispozici žádná šetření z požářiště, obžalovaný totiž požár zlikvidoval sám a hasiče nepřivolal. Jen na okraj a toliko k námitce obhajoby pak soud dodává, že plánek, který je součástí vyjádření, má pouze orientační charakter, na což sám zpracovatel upozorňuje, nadto jak již bylo zmíněno, popis události vychází z výpovědi obžalovaného i poškozené a zohledňuje obě verze skutkového děje.

26. Pro právní posouzení ve výroku popsání jednání je pak stěžejní zhodnotit, jaké dopady na zdraví poškozené projednávaný skutek měl.

27. Zcela nespornými jsou závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, [anonymizováno] [příjmení], který velmi podrobně rozebral zranění poškozené ze soudně lékařského hlediska a dospěl k závěru, že popáleniny, které poškozená utrpěla lze hodnotit jako poranění lehká s dobou léčení kolem tří až pěti týdnů. Největší zásah do obvyklého způsobu života pak zranění způsobovala svou bolestivostí a také vyřazením úchopové funkce pravé ruky. Dále je ohledně tohoto poranění třeba uvést, že znalec jednoznačně vyloučil, že by na rozsahu popálenin a průběhu jejich hojení měl jakýkoliv vliv nevhodný způsob první pomoci vyžadovaný prvotně poškozenou (posyp moukou). Odlišně pak znalec hodnotí posttraumatickou stresovou poruchu, která je ze soudně lékařského hlediska hodnocena již jako poranění těžké, neboť doba jeho léčení jejího léčení je variabilní, může se pohybovat v řádu měsíců, ale také let. Právě otázka existence posttraumatické stresové poruchy je pro právní hodnocení popsání jednání zcela klíčovou, ostatně jedná se o druhý stěžejní bod argumentace obhajoby (prvním byla nevěrohodnost poškozené obecně), který jako klíčový prvek daného případu akcentoval i dovolací soud.

28. Dopady jednání obžalovaného na duševní stav poškozené posuzovala znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, [anonymizováno] [příjmení]. Závěry znalkyně jsou pak jednoznačné – poškozená trpěla nejméně do 18. 10. 2016 posttraumatickou stresovou poruchou (dále také, „PTSP“), a tato je důsledkem jednání obžalovaného. Námitky obhajoby týkající se správnosti závěrů znaleckého posudku soud jednoznačně odmítá. Jakkoli obhajoba naznačuje jistou neobjektivitu a jednostranné posouzení stavu poškozené, nelze přehlédnout, že je to právě obžalovaný, který se vytýkaného prohřešku proti hodnocení skutkových okolností dopouští pravidelně, když zcela odmítá akceptovat důkazy svědčící v jeho neprospěch jejich bagatelizováním, naopak ohledně jiných důkazů, které sice nemají až takový význam pro posouzení skutkového děje, zdůrazňuje jejich validitu pro objasnění skutkového děje, byť je ve většině případů okrajová.

29. Znalecké závěry [anonymizováno] [příjmení] pak soud považuje zejména po doplnění znaleckého posudku za zcela vyčerpávající, znalkyně dopodrobna popsala nejen aktuální zdravotní stav poškozené, ale také jeho hodnocení z lékařského hlediska, včetně použité metodologie. Soud tak nepochybuje, že poškozená skutečně v důsledku úrazu, který je předmětem dokazování v této

věci, utrpěla posttraumatickou stresovou poruchou. Znalkyně především podrobně vysvětlila, že poškozená v době před úrazem trpěla úzkostnou poruchou, u níž se projevy zhruba ze dvou třetin překrývají s projevy posttraumatické stresové poruchy. Dále však konstatovala, že projevy úzkostné poruchy v době před úrazem byly stabilizované, z čehož vycházelo i to, že poškozená přistoupila k otěhotnění a výrazně snížila dávkování medikace. V důsledku popálení se nejpozději do jednoho měsíce u poškozené rozvinuly projevy posttraumatické stresové poruchy, které, jak výše uvedeno, byly z části shodné s předchozí úzkostnou poruchou, ale zčásti byly zcela nové, a právě tato skutečnost, jakož i povaha těchto nových příznaků, umožňuje dle znalkyně jednoznačně identifikovat je celkově jako projevy právě posttraumatické stresové poruchy, a nikoli úzkostné poruchy poškozené. Posttraumatická stresová porucha se u poškozené projevovala dle znalkyně zvýšením úzkostlivosti, úzkostnými příznaky a hlavně, což je typické pro posttraumatickou stresovou poruchu flashbacky, tzn. návratem obrazu toho traumatu nezávisle na tom, co se děje kolem, např. ve snech. Těsně po traumatu byla poškozená dle znalkyně omezená ve svém životě tím způsobem, že měla naplánováno spoustu aktivit, které nebyla potom schopna dělat, jako např. měla nakoupené lístky do divadla, do kina, na koncert, kam vzhledem ke svému psychickému i somatickému stavu samozřejmě nemohla dorazit. Neměla ani náladu takové akce postupovat nebo byla v takovém psychickém stavu, že si ani nedokázala představit, že by tam šla. Dále jí to omezovalo v rodinném životě, kdy nebyla schopna jak kvůli somatickému stavu, tak ale i kvůli psychickému stavu, kdy byla depresivnější, úzkostlivá, schopna péče o syna a o domácnost, což bylo v řádu několika týdnů. Manžel poškozenou i ze začátku ošetřoval doma. Dále poškozená nebyla schopná vzhledem ke svému somatickému i psychickému stavu docházky do zaměstnání, nebyla schopná vypomoci si přivýdělkem, byla předtím aktivní s kapelou, kde zpívala, musela pak odříci všechna vystoupení, co měla, což dle znalkyně s jednou či dvěma výjimkami trvá dodnes. Znalkyně dále jasně uvedla, že příznaky posttraumatické stresové poruchy trpěla poškozená ještě v době, kdy ji vyšetřovala kvůli zpracování znaleckého posudku, tedy dne 18. 10. 2016, byť tomu již bylo v nižší intenzitě. Znalkyně rovněž jasně vysvětlila, že posttraumatickou stresovou poruchou by v případě obdobné traumatizující události trpěla většina populace, a že projevení této nemoci není nijak vázáno na předchozí úzkostnou poruchu poškozené, a to přesto, že se projevy nemoci částečně shodují. Projevy úzkostné poruchy u poškozené samozřejmě nezmizely, nicméně překrývaly se s projevy posttraumatické stresové poruchy a zároveň se výrazně zhoršily, došlo také k výraznému navýšení medikace poškozené i přes trvající těhotenství, ke kterému byly léky v kontraindikaci. Znalkyně dále vysvětlila, z jakých důvodů byla odvodním lékařem vystavena pracovní neschopnost na depresivní stavy, ačkoli po dobu od popálení do jejího vyšetření jednoznačně trpěla posttraumatickou stresovou poruchou. Rovněž znalkyně nezjistila, že by projevy nemoci poškozené od popálení zhoršovala jiná traumatizující zkušenost. Znalkyně dále uvedla, že trvalým následkem traumatu je zejména strach poškozené z ohně, neboť toho se již pravděpodobně nezbaví a bude jej mít navždy. Znalkyně tedy znovu a detailněji popsala projevy nemoci a vymezila metodologii, na jejímž základě dospěla k popisovaným závěrům. Soud nespatřuje v diagnostických závěrech žádných relapsů. Znalkyně jasně vytyčila projevy a dobu trvání posttraumatické stresové poruchy, ta se dle jejích závěrů rozvinula jednoznačně v příčinné souvislosti s úrazem, a trvala nejméně do doby vlastního znaleckého šetření znalkyně, tedy více než šest měsíců, přičemž se projevila na psychickém prožívání poškozené (úzkostlivost, nespavost, deprese apod.), a potažmo zejména na narušení sociálních kontaktů, což vedlo k její izolaci, neschopnosti samostatného fungování, péči o rodinu, a mimo to i k nemožnosti realizovat obvyklé pracovní i mimo pracovní aktivity minimálně po tuto dobu, pravděpodobně však po mnohem delší časový úsek. Projevy posttraumatické stresové poruchy sice vykazovaly určité podobnosti s předchozími psychickými potížemi poškozené jak výše podrobně popsáno, přistoupily k nim však nové, a především byly dle znalkyně jednoznačně zapříčiněny úrazem způsobeným obžalovaným, nelze je proto pouze zaměňovat za předchozí úzkostné stavy poškozené.

30. Obhajoba sice původně upozorňovala, že popisované jednání nemohlo být důvodem vzniku posttraumatické stresové poruchy, která je v odborné literatuře spojován se zážitky natolik

hrůznými, že musí zasáhnout každou osobu – ilustrativním, hojně užívaným a obecně známým příkladem pak bývá věznění v koncentračním táboře, účast na bojích ve vietnamské (či jiné válce), nebo také znásilnění, neboť nedosahuje takové intenzity, nelze se však s tímto zužujícím vymezením ztotožnit. Vždyť poškozená přišla k obžalovanému na masáž, očekávala uvolňující a příjemný zážitek, relaxaci, nadto se k obžalovanému dostavila těsně poté, co zjistila, že je těhotná za situace, kdy o početí s manželem delší dobu usilovali, a nesporně významným je i to, že obžalovanému věřila, v této situaci, pak došlo k velice bolestivému popálení, poškozená musela do nemocnice, byla zdlouhavě a bolestivě ošetřována, bála se o své nenarozené dítě. Takovýto zážitek pro ni, mimochodem dle pevného přesvědčení soudu pro každého, musel být velice traumatizující a nelze pochybovat, že svou intenzitou byl způsobivý vznik posttraumatické stresové poruchy.

31. Konečně pak lze doplnit, že závěry odborného vyjádření [anonymizováno] [jméno] [příjmení], které dotyčný zpracoval až po doplnění znaleckého posudku [anonymizováno] [příjmení], a přesto s tímto doplněním nebyl obhajobou seznámen, nejsou se zjištěními znalkyně [příjmení] [příjmení] nijak v rozporu, naopak znalkyně dle názoru soudu opravdu pečlivě vysvětlil, z jakých důvodů došlo k dekompenzaci úzkostných potíží, a přesně popsal jak překryv, tak specifika posttraumatické stresové poruchy v daném případě.

32. Jako liché pak soud odmítá i dříve odeznělé námitky a argumenty obhajoby, že poškozená toliko dopady do svého života předstírá, nebo jich zveličuje, aby dosáhla na co nevyšší odškodnění – byť tuto argumentaci nevyjádřil obžalovaný nikdy explicitně, v řadě jím vznášených námitek, či předkládaných důkazů je zcela zjevná. Právě nyní tak soud upozorňuje na dosud nezdůrazňované části výpovědi svědků, které se týkají změny života poškozené. I na tomto místě pak považuje soud za vhodné zdůraznit, že výpověď poškozené hodnotí jako věrohodnou. Tento závěr zaujal nejen s ohledem na další svědecké výpovědi, ale také s ohledem na projev samotné poškozené. Odhlédne-li totiž soud od skutečnosti, že poškozená vypovídala, logicky, bezrozporně a také shodně po celé trestní řízení, nelze si nepovšimnout těžkostí, jaké poškozené přinesla reprodukce zažitého děje. Na první pohled bylo patrné, že poškozená velmi těžce snáší již pouhou nutnost o prožité události znovu mluvit – ostatně její rozpoložení v hlavním bylo zcela zřejmé i laikovi, poškozená plakala, chvěla se a bylo zřejmé, že jen pouhé vybavení si osudné události jí velice vyčerpává. Nadto soud nepřehlédl, že poškozená na rozdíl od obžalovaného přistupuje v průběhu celého řízení k věci se značnou pokorou, snaží se obžalovanému neuškodit, naopak v řadě případů se staví do značně defenzivní role, jako by sama nebyla zcela ztotožněna s tím, v co vlastně její snaha vyřešit následky jejího zranění vyústila. Tyto skutečnosti již samy o sobě validitu její výpovědi zvyšují.

33. Pro posouzení dopadů trestné činnosti jsou také velmi významné výpovědi osob z jejího okolí, které až dosud soud rovněž nezdůraznil. Právě blízcí poškozené popisují, jak rozsáhlé jsou následky jejího zranění. Dle výpovědi matky poškozené, v počátku poškozená, „nebyla schopna vyndat horké jídlo z mikrovlnné trouby“. Z její výpovědi je dále zřejmé, že po návratu z nemocnice, nebyla poškozená schopná provádět řadu úkolů, které běžně zvládala a nejedná se jen o řízení vozidla, ale také o péči o domácnost nebo svého syna. Partner svědkyně, [jméno] [příjmení], uvedl, že dříve nebylo nutné, aby jezdila své dceři pomáhat s úklidem nebo vařením. I manžel poškozené [jméno] [příjmení] předeštl soudu, jak se změnil jejich život po projednávaném skutku, i on mluví o omezeních v celé řadě stránek běžného života. Poškozená nebyla nadále schopna řídit automobil, bylo nutné složitě zajišťovat její dopravu k lékaři i dopravu syna do školy. Nevládala koncertní vystoupení, s výjimkou jediného, které bylo pod širým nebem, nebyla schopna se vyrovnat se řadou situací, které dříve běžně zvládala. Připočteme-li k tomu skutečnost, že pro zvládnutí situace musela navštěvovat psychiatrickou ambulanci, docházela na psychoterapie, nelze dospět k jinému závěru, než že popisované potíže nesimuluje, neboť soud pochybuje, že by poškozená byla natolik protřelou manipulátorkou, že byla schopna ošálit nejen své lékaře, ale i znalkyni. Navíc soud nepřehlédl četné lékařské zprávy, které dokumentují postupný vývoj stavu poškozené, včetně velice rozsáhlého vyjádření [anonymizováno] [příjmení], ošetřující lékařky poškozené, která se podrobně

vyjádřila ke zdravotnímu stavu a jeho vývoji u poškozené. Z jejího vyjádření je pak zcela nepochybné, že vlivem projednávané události u poškozené došlo k rozvoji řady psychických [anonymizováno] [příjmení], stejně tak jako znalkyně, vyloučili, že by předchozí psychické onemocnění poškozené byl způsoben dekompenzací její předchozí psychické nemoci. Ostatně stavy, kterými trpěla a trpí i v současné době, svou intenzitou značně převyšují předcházející onemocnění, přičemž ošetřující lékařka výslovně uvedla, že neshledala žádný jiný důvod pro dekompenzaci jejích problémů s výjimkou projednávané nehody, nadto lékařka k dotazu obhajoby zdůraznila, že poškozená před nehodou takřka dva roky její péči nepotřebovala. Z hlediska posouzení závěrů znalkyně pak nejsou bez významu také výpovědi svědkyň [příjmení] a [příjmení]. Obě totiž popisují postupný rozvoj psychických potíží, poté co si poškozená začala uvědomovat rozsah rizik a potíží, zmiňují, že byla plačtivá, trpěla nesnesitelnými bolestmi, a v neposlední řadě také popisují její strach o její nenarozené dítě, či jak zvládne péči o syna a domácnost. Nelze nevšimnout, že popis chování poškozené v nemocnici a postupných nástup psychických potíží, plně odpovídá závěrům znalkyně o běžném rozvoji posttraumatické stresové poruchy.

34. Dle názoru soudu je tak po rozsáhlém dokazování ze skutkového hlediska naprosto zřejmé, že poškozená se dne 8. 3. 2016 dostavila přes své předchozí psychické potíže jako osoba ve stabilizovaném stavu, navíc v radostném očekávání narození potomka, na masáž k obžalovanému, avšak vlivem jeho neopatrnosti došlo k bolestivému úrazu na jejím těle popálením, následně jeho hojení bez utišujících prostředků, což vše samozřejmě vedlo k výrazným obavám z opětovné ztráty nenarozeného dítěte, ale především zapříčinilo vyrazení poškozené z běžného způsobu života ve výroku podrobně popsáním způsobem kvůli posttraumatické stresové poruše nejméně po dobu šesti měsíců.

IV. Právní posouzení

35. Po právním posouzení ve výroku popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaný se dopustil přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku, neboť jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví.

36. K naplnění znaků skutkové podstaty citovaného přečinu uvádí soud následující. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jakož i dalších shora rozvedených důkazů vyplynulo, že poškozená před úrazem popálením sice trpěla úzkostnou duševní poruchou, avšak její stav byl stabilizovaný s velmi sníženou medikací a v radostném očekávání spojeném s čerstvou graviditou. Na úraz zareagovala akutní reakcí na stres, projevující se rozrušením, úzkostí a pocitem strachu, která plynule přešla do posttraumatické stresové poruchy. Tato porucha, jež v době zpracování znaleckého posudku, tj. cca šest měsíců po útoku, již zvolna spontánně odeznívala, poškozenou omezovala v obvyklém způsobu života. Zvýšená úzkostlivost, nespavost, velká únava, deprese, opakované ožívování traumatu v dotírajících vzpomínkách (tzv. flashbacks) nebo snech, které se objevovali na pozadí stálého pocitu výrazně zhoršené nálady a vyhýbání se situacím připomínajícím prožitá trauma, ovlivnili zejména její sociální kontakty, možnosti pečovat o svou rodinu, z čehož byla po dlouhou dobu prakticky úplně vyřazena, průběh jejího těhotenství, rovněž její schopnosti samostatně fungovat, včetně jejího zaměstnání a mimopracovních aktivit. Z dodatku znaleckého posudku je patrné nejen to, že tyto příznaky projevily nejpozději do jednoho měsíce po úrazu, ale také to, že trvaly nejméně do 18. 10. 2016. Soud samozřejmě nepřehlédl tolikrát zmiňovanou skutečnost, že poškozená již v minulosti trpěla úzkostmi, není však dle znaleckých možností její psychický stav po úrazu přičítat dřívějšímu onemocnění. Posttraumatická stresová porucha je v tomto případě novým onemocněním, které přistupuje k dosavadním stavům úzkosti, které přitom byly před úrazem stabilizovány. Dle závěrů znalkyně by k rozvoji posttraumatické stresové poruchy došlo i v případě zdravého jedince, bez předchozích psychických problémů, pouze se v důsledku tohoto incidentu překryly projevy dřívější (stabilizované) a nově nastalé psychické nemoci, a to hlavně proto, že se projevy standardně podobají, nejsou však totožné. Znalkyně dokonce i k oněm úzkostným projevům v rámci traumatu poškozené doslova uvedla, že, „projevy (pozn. PTSP) byly sice úzkostné, ale ty spouštěče a projevy byly trošičku jiné“.

37. Výše rozvedené neposkytuje prostor pro pochyby, že obžalovaný poškozené způsobil těžkou újmu na zdraví. Vážné psychické potíže poškozené trvaly po dobu minimálně šesti měsíců a ovlivnily nejen její osobní, ale i pracovní život. Poškozená trpěla poruchami spánku, měla úzkostné sny a prožívala panické úzkosti. Bála se sociálních kontaktů, samostatného zařizování věcí, vystupování před lidmi, nezvládala péči o své děti. Uvedené skutečnosti dle názoru soudu proto odpovídají definičním znakům uvedeným v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2017, sp. zn. 8 Tdo 751/2017:„, (pro) závěr o tom, že posttraumatická stresová porucha je delší dobu trvající poruchou zdraví, a tedy těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, zásadně nestačí zjištění o jejím přetrvávání po relativně dlouhou dobu, ale je nutné, aby představovala velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného. Musí být spojena s takovými potížemi, které nejenže trvají delší dobu, ale poškozenému brání v obvyklém způsobu života, do něhož mu vážně zasahují tak, že se nemůže projevovat a chovat podle svých zvyklostí a obstarávat si obvyklým způsobem své životní potřeby a uspořádat své sociální poměry.“ V posuzované trestní věci posttraumatická stresová porucha intenzity těžké újmy na zdraví dosáhla. Nedbalostní jednání obžalovaného zasáhlo psychicky stabilizovanou poškozenou a vedlo k delší dobu trvající poruše zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku.

38. Nad rámec uvedeného pak soud k otázkám spojených s „ duální diagnózou“ poškozené dodává. Znalkyně v jednu chvíli svého výslechu ilustrovala situaci poškozené příkladem jiné lékařskou situací, v níž pokud pacient bude mít zvýšenou teplotu, a měl přitom zároveň virózu a chytl by streptokoka, nelze přesně určit nakolik je ta teplota způsobena virózou a na kolik streptokokem. Je tedy zřejmé, že jednotlivé projevy psychické poruchy u poškozené nelze úplně přesně definičně podřadit pod jednu či pod druhou diagnózu. V takové situaci však není adekvátním řešením konstatovat, že poškození zdraví nelze přesně vymezit, ale pod vlivem těchto závěrů musí soud konstatovat, že dané rozlišení nemůže být in concreto jediným cílem, neboť prvořadé je přeci to, co zásadní psychickou dekompenzaci poškozené spustilo, což je dle názoru soudu jednoznačně její popálení, jakož i to, že projevy jejích psychických obtíží ve svém souhrnu jednoznačně naplňují definici posttraumatické stresové poruchy, neboť výrazným a částečně jinak se projevujícím způsobem (sociální rozměr fobie a zklamání důvěry v pomoc od druhých) přesahují definiční znaky úzkostné poruchy, byť i ty jsou zde přítomny. Krom výše popsání vyřazení z obdobného života po poměrně dlouhou dobu, je podstatné zmínit v kontextu právního posouzení, že znalkyně po celou tuto dobu vyřazení z obvyklého způsobu života přičítá právě posttraumatické stresové poruše, nikoli projevům úzkostné poruchy. Platí přitom znovu závěr, že podobným způsobem by mohl být postižen jakýkoli jiný člověk v obdobné situaci, pročez má soud objektivní stránku trestného činu za jednoznačně naplněnou.

39. K otázce zavinění pak soud dodává, že obžalovaný nepochybně jednal zaviněně, byť zavinění bylo naplněno toliko v rovině nedbalosti nevědomé ve smyslu § 15 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný totiž měl a mohl vědět, že neopatrnou manipulací s kahanem může dojít k rozlítí technického lihu, jímž byl naplněn a jeho následnému zahoření. Skutečnost, že s kahanem manipuloval v blízkosti v podstatě nahého těla poškozené, ve velmi malém prostoru mezi masérským lehátkem a stolem pak dávala nepochybně tušit, že při rozlítí lihu může dojít k popálení osoby na lehátku ležící. Navíc nelze přehlédnout, že toto nebezpečí jen potencovala nevhodná konstrukce kahanu, který nebyl zajištěn proti úniku kapaliny, byť jen šroubovatelným uzávěrem. Nelze se ztotožnit s jeho námitkou, že soud dostatečně nezohlednil jím neustále proklamovanou vinu poškozené, která do něj strčila, což bylo příčinou jeho otočení a fakticky také důvodem, proč došlo k rozlítí lihu. I při plné akceptaci obhajoby obžalovaného, která však z výše rozvedených důvodů není přijatelná, je to pořád on, kdo plně odpovídá, za jím prováděnou činnost, a byl to právě on, kdo manipuloval s hořlavinou, navíc sám připouští, že tento postup patřil k běžným úkonům během masáží, které poskytoval. Obžalovaný tak musel být připraven na možnost, že z nějakého důvodu se jeho klient na lůžku nečekaně pohne, a pro tento případ přijmout nezbytná opatření. Jakkoli lze předpokládat, že osoby, které předtím poučil, budou dbát jeho pokynů,

nemůže vyloučit, že se v důsledku nějakého nečekávaného podnětu nepohnou či neotočí. A i za této situace musí být schopen manipulovat s hořlavinou natolik bezpečně, aby k žádné nehodě nedošlo, zejména za situace, kdy s ohledem na stísněný prostor mezi stolem, na kterém kahan dle obžalovaného obvykle stojí a masážním lehátkem, je natolik úzký, že při vylití je velmi pravděpodobné, že dojde k potřísnění osoby ležící na lehátku. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani fakt, že takový případ není dosud znám, ostatně rizikovost manipulace s hořlavinami je vyjádřena již zvýšenou mírou dohledu nad zacházením s nimi, již existence právního předpisu upravujícího nakládání s těmito látkami, tak dostatečně zdůrazňuje riziko spojené s jejich užíváním a tedy i zvýšenou opatrnost, která by měla být dodržována při manipulaci s nimi.

40. Pokud jde o zavinění ve vztahu ke způsobení těžké újmy na zdraví poškozené, posuzoval tuto otázku soud následujícím způsobem. Za situace, kdy z výše rozvedených důvodů dovedl existenci těžké újmy na zdraví v důsledku delší dobu trvající poruchy zdraví, přezkoumal, zda obžalovaný měl a mohl vědět, že může svou neopatrností způsobit takový následek. Důležitým rozměrem je zde nedbalostní charakter celé věci. Není proto na místě zabývat se pro přiměřené srovnání judikaturou k úmyslným trestným činům, kde chce pachatel druhému ublížit či je s takovým následkem srozuměn. Typově nejbližším obdobným případem jsou dle názoru situace odpovídající nehodám s vážnými následky. Takové srovnání přitom dle názoru soudu srozumitelně objasňuje, že pokud by např. v důsledku vážné autonehody došlo na straně poškozeného jak k somatickým poraněním poškozeného, tak k rozvinutí duševní poruchy či choroby, která by mu například zabránila znovu řídit automobil apod., není důvodu zpochybňovat, že pokud někdo svou neopatrností poraní druhého, nemusí tím být zasažena výrazným způsobem toliko jeho tělesná schránka, ale i psychické prožívání. Podobně tomu tak ale potom bude u maséra, cílem jehož činnosti je pomoc svému klientovi, ale v důsledku traumatizujícího incidentu v důsledku jeho neopatrnosti je narušena vedle těla i psychika jeho klienta. Tím spíše tomu tak ovšem bude za situace, kdy obžalovaný na svých webových stránkách proklamuje celostní přístup ke svým klientům, při němž se snaží napravit jejich těla i duši. V tomto kontextu soud příliš nerozumí obhajobě obžalovaného, který se najednou v daném případě snaží obojí separovat tak, že poranění těla předpokládat lze, ale poranění duše nikoli. Dle názoru soudu při současných vědomostech o zdraví člověk, není nutné požadovat v daném případě po obžalovaném speciální znalosti o předchozích psychických obtížích poškozené, nýbrž podobně jako v případě vážné autonehody je adekvátní pro dovození nevědomé nedbalosti konstatovat, že masér, který nečekaným a závažným způsobem jako v daném případě fyzicky ublíží svému klientovi, musí počítat i s výrazným narušením jeho psychiky, neboť v takovém případě zjevně nezachoval potřebnou míru opatrnosti.

41. Nad rámec výše uvedeného lze dále konstatovat, že bez významu není v tomto pohledu ani výše rozebraná sobeckost obžalovaného, který po úrazovém ději nepostupoval standardním způsobem, tedy neposkytl poškozené běžnou první pomoc při popáleninách, ani jí nekonzultoval s linkou první pomoci, naopak nepřivolal ani rychlou záchrannou službu, ale sám odvezl poškozenou do nemocnice, kde jí přiměl zamlčet, že k úrazu došlo při masáži. Takovýto postup obžalovaného může vést jen k závěru, že si byl obžalovaný vědom toho, že způsobil poškozené vážné poranění, a snažil se těmito krycími manévry předejít následkům svého jednání pro svou osobu. V tomto způsobu chování ostatně dále jen pokračoval. Přitom usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. 8 Tdo 394/2010, dovozuje, že, „při posouzení zavinění pachatele lze vycházet i z následného jeho chování po spáchání činu, neboť i taková okolnost může vyjadřovat vnitřní vztah pachatele k výsledku jeho jednání“. Proto je dle názoru soudu možné k výše uvedeným úvahám o zavinění těžké újmy na zdraví poškozené doplnit, že i chování obžalovaného po činu dokresluje, že si byl závažnosti celé situace ohledně zdraví poškozené vědom, a snažil se od počátku vyvinut ze své odpovědnosti, což by nečinil tehdy, pokud by poranění poškozené považoval za zanedbatelné.

V. Obhajoba obžalovaného

42. Obhajoba obžalovaného byla z hlediska skutkového i právního natolik široce rozprostřena, že soud považoval za nepraktické pojednat o ní na jediném místě, a proto se s ní vyrovnal při odůvodnění jednotlivých skutkových a právních závěrů popsaných shora. Námitky obžalovaného proti výrokům o náhradě škody a nemajetkové újmy pak soud rozebírá níže, opět na příslušném místě odůvodnění rozsudku.

VI. Druh a výměra trestu

43. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku.

44. Obžalovanému polehčuje jeho dosavadní bezúhonnost, neboť v minulosti byl sice jednou postihován pro trestný čin, nicméně k tomuto odsouzení již nelze přihlížet a s ohledem na dobu, která uplynula od spáchání tohoto trestného činu, jej soud nezohlednil ani při hodnocení jeho osoby. Jinou polehčující okolnost však soud neshledal. Přitěžující okolností je postoj obžalovaného ke spáchanému jednání. Obžalovaný k němu přistupuje zcela sobecky, jedinou optikou, kterou na spáchané jednání nahlíží, je minimalizovat jakékoli jeho dopady na jeho život, zcela odhlíží od následků, které zasáhly poškozenou. Již obyčejná slušnost a soucit by totiž obžalovanému velely, aby alespoň věrohodně vyjádřil lítost nad tím, co se stalo, a to i za situace, kdy by byla plně akceptována jeho verze skutkového děje. Vždyť poškozená byla v těhotenství poměrně výrazně popálena, musela trpět nesnesitelnými bolestmi, které nebylo možné nijak tišit, naopak jejich léčba často přinášela bolest další a také řadu dalších rizik nejen pro poškozenou samu, ale i pro její nenarozené dítě. Lze tak očekávat jistou míru empatie projevenou obžalovaným, určitou lítost, ostatně i za situace, kdy by se celá věc měla udát tak, jak popisuje obžalovaný, by bylo očekávatelné, že obžalovaný vyjádří alespoň politování nad následky nehody, zejména stala-li se při jím prováděné masáži, když to byl právě on, kdo manipuloval s hořlavinou. Nebylo by tedy nikterak neočekávatelné, aby obžalovaný, bez ohledu na trestně právní posouzení věci, cítil vinu, ostatně takový přístup by byl projevem jeho schopnosti soucítění a určité empatie, která by se měla pojit i s jeho povoláním. Nicméně obžalovaný k události zvolil zcela jiný přístup, ilustrující jeho bezohlednost a sebestřednost. Byť soud nepřehlédl, že z počátku a rovněž po rozhodnutí dovolacího soudu lítost projevil, ve světle jeho dalšího chování je zřejmé, že tento projev je pouze formálním prohlášením, které učinil pouze proto, že se očekává, neboť v jeho následném jednání dominuje snaha o „vyvléknutí se“ z následků jím zaviněného porušení povinností, cynická snaha kompletně dehonestovat poškozenou i jejího manžel a minimalizovat následky, které pro něj událost bude mít, aniž by se ohlížel na kohokoli jiného kromě sebe. Dokonale to ilustruje skutečnost, že poškozenou nechal sledovat soukromými detektivy ve snaze získat důkazy pro to, že ji událost vlastně vůbec nezasáhla, naopak že je to poškozená, která se snaží lidově řečeno, „z toho něco vytrískat“. Ona křečovitá snaha vyhnout se jakémukoli postihu je o to méně pochopitelná, že obžalovaný je z hlediska finanční odpovědnosti dle vyjádření jeho makléřky dostatečně pojištěn, limity pojištění pokryjí veškeré nároky poškozené a jeho spoluúčast je takřka zanedbatelná. Soud je totiž přesvědčen, že pověst obžalovaného jako odborníka spíše utrpěla jeho snahou předvolávat své klienty, aby ilustroval, že masáže vždy poskytoval lege artis, než tím že by přiznal, že se jeho nedbalostí při manipulaci s kahanem stala nehoda, která měla za následek zranění poškozené. Právě absence jakékoli sebereflexe, absolutní nedostatek pokory a neschopnost přijmout ani část odpovědnosti vedou soud k závěru, že je sice plně na místě uložit obžalovanému výchovný trest, nicméně ten nejprísrnější z palety možných a v již citelné výměře – tedy trest odnětí svobody ve výměře osmi měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu ve výměře dvaceti čtyř měsíců. Zejména v délce zkušební doby se pak promítl přístup obžalovaného ke spáchanému jednání, když soud je přesvědčen, že je jeho chování nutno sledovat po delší dobu, aby bylo možno uzavřít, že odsouzený se napravil. Výměru trestu soud při opětovném rozhodování snížil ve prospěch obžalovaného s ohledem na to, že od spáchání trestného činu již uplynula delší doba. S ohledem na to, že na delší době trvání trestního řízení po rozhodnutí dovolacího soudu z

větší části nese vinu právě obžalovaný, u něhož postupně snahy o odročování řízení dosáhly obstrukčního charakteru, nemohla se samotná délka řízení na výměře trestu projevit výrazněji.

45. K posílení výchovné funkce trestu pak soud uložil obžalovanému přiměřenou povinnost uhradit škodu a nemajetkovou újmu trestným činem způsobenou a omluvit se poškozené. Obžalovaný totiž musí nejen v maximální možné míře zahladit následky svého jednání úhradou způsobené újmy, ale také rovněž poškozené zaslat písemnou omluvu. Soud je totiž přesvědčen, že právě omluva v této formě pomůže nejen poškozené vyrovnat se s následky prožitého traumatu, ale také obžalovanému uvědomit si závažnost jeho jednání a zejména bezohlednost jeho chování po spáchání skutku.

VII. Nároky poškozených

46. K trestnímu řízení se s náhradou škody připojili poškození Česká průmyslová zdravotní pojišťovna se svým nárokem na náhradu škody ve výši 11. 333 Kč a [celé jméno poškozené] se svým nárokem původně ve výši celkem 1.345.610,18 Kč. Poškozená [celé jméno poškozené] však v závěrečném návrhu prostřednictvím své zmocněnkyně uvedený nárok navýšila v souladu se zvýšením finanční náhrady ztížení společenského uplatnění z částky 1.159.675 Kč na 1.208.836 Kč provedeným znalcem [anonymizováno] [příjmení] podání znaleckého posudku v hlavním líčení, přičemž ten navýšení učinil s ohledem na plynutí času od podání písemného znaleckého posudku a změny základny vycházející ze statických zjištění o průměrných příjmech v roce 2016.

47. V případě poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovny soud uvádí, že v hlavním líčení bylo nepochybně prokázáno, že obžalovaný se dopustil jednání popsaného ve výroku rozsudku, ale také to že tímto jednáním způsobil poškozené zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření, když poškozená byla dokonce hospitalizována v nemocnici. Poskytnutá lékařská péče byla uhrazena Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnou, která má podle ustanovení § 55 zákona č. 48/1997 Sb. regresní nárok vůči obžalovanému jako osobě, která v důsledku zaviněného protiprávního jednání vůči pojištěnci zapříčinila, že pojišťovna vynaložila náklady na hrazené lékařské služby. Soud tak konstatuje, že s ohledem na skutečnost, že je nepochybné, že obžalovaný způsobil poškozené zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření a tím i nutnost vynaložit náklady na její léčbu ze zdravotního pojištění, je nesporné, že poškozené pojišťovně vznikla škoda, která je rovna vynaloženým nákladům na lékařskou péči. Výše této škody je pak zřejmá z vyúčtování předloženého poškozenou a soud nemá pochyb ani o příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a vznikem škody, ostatně tuto lze dovodit již z dikce citovaného ustanovení zákona o veřejném zdravotním pojištění, a proto soud poškozené pojišťovně přiznal nárok na náhradu škody ve výši jí uplatněného nároku.

48. Co se týče nároku uplatněného poškozenou [celé jméno poškozené], je nutné předestřít, že náhrada újmy, kterou poškozená požadovala, je nezbytné posuzovat odděleně.

49. V první řadě se jedná o škodu v nejužším slova smyslu, tedy majetkovou újmu, kterou poškozená utrpěla v souvislosti se zraněním. Tuto škodu poškozená vyčíslila jako ušlou mzdu za dobu pracovní neschopnosti ve výši 42.255 Kč, ušlý příspěvek na stravování, který by při běžném běhu věcí čerpala ve výši 10.416 Kč a ušlý výdělek, kterého by dosáhla na základě dohody o provedení práce, ve výši 5.000 Kč. Další položku pak tvoří, „další škoda na majetku“, tedy náklady vynaložené v souvislosti s léčením ve výši 11.875 Kč (konkrétně náklady na nákup mastí a úhrada za psychologické konzultace) a náklady vzniklé v souvislosti s trestním řízením v částce 10.521,18 Kč.

50. Předně soud podotýká, že pro účely rozhodování o nároku poškozené je nutno zdůraznit, že soud nepochybuje nejen o vině obžalovaného, ale také o přičitatelnosti závažnějšího následku v podobě těžké újmy na zdraví, které svým jednáním poškozené způsobil. Jak již soud obsáhle rozebral výše, totiž obžalovaný skutečně mohl a měl vědět, že neopatrnou manipulací s hořlavinou může dojít k popálení jeho klienta ležícího na lůžku, a také že takovým to jednáním může způsobit

vážné zdravotní komplikace, které zcela bez pochybností mohly dosáhnout hranice těžké újmy – ostatně mohl předpokládat, že popáleniny mohou poškozené způsobit i psychické potíže, když je utrpí při činnosti, od níž očekává relaxaci, uvolnění a odpočinek. Takto výrazný záporný vjem, kterým si poškozená musela projít, tedy de facto hoření jejího vlastního těla, je bezesporu natolik negativním prožitkem, že i u zcela zdravého (myšleno v tomto případě duševně) člověka byl způsobilý přivodit závažné psychické potíže. Je tedy nesporné, že je plně odůvodněný závěr, že mezi jednáním obžalovaného (byť nedbalostním) a vznikem škody je dána příčinná souvislost.

51. K výši škody pak soud podotýká, že je nezbytné zdůraznit, že i laik by mohl předpokládat, že léčba popálenin, které mohou vzniknout, si vyžádá nejen vynaložení prostředků na lékařskou péči, ale také úhradu dalších ze zdravotního pojištění nehraněných položek – v tomto případě se jedná o masti na léčbu popálenin, jejichž užívání bylo poškozené ošetřujícími lékaři doporučeno. Což ostatně dokazují nejen lékařské zprávy, ale také z dokladů o jejich nákupu, které poškozená předložila. Další položkou je pak náhrada ušlého výdělku, je zcela nepochybné, že v důsledku poranění, která poškozená utrpěla, byla v pracovní neschopnosti, ostatně to je doloženo potvrzeními o jejím vystavení i ukončení. Jakkoli obžalovaný namítal absenci příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a „druhou neschopenkou“, neboť zpochybňuje svoji plnou odpovědnost za psychické obtíže poškozené, z výše uvedeného, a soud již nemá, co by ke svým závěrům dodal, je zřejmé, že příčinná souvislost je dána nejen ve vztahu k „první“, ale i ke „druhé“ pracovní neschopnosti, ostatně důvodem, proč byly vystaveny dvě je administrativní chyba, nikoli odeznění obtíží. Z potvrzení zaměstnavatele je pak nepochybné, jakého platu by poškozená dosahovala v případě, že by nebyla v pracovní neschopnosti, a jakého dosahovala po dobu čerpání nemocenské dávky. Rozdíl pak činí výši způsobené škody a je shodný s částkou, jak ji vyčíslila poškozená, a to nejen ve vztahu k ušlé mzdě, ale také ve vztahu k ušlému stravnému. Poškozená má totiž právo na úhradu škody v celém rozsahu a jakkoli si soud uvědomuje, že příspěvek na stravné je nenárokovou složkou platu, poškozená by jej bezesporu získala, pokud by chodila do zaměstnání. Pokud v tomto směru pojišťovna poškozeného namítala špatný výpočet náhrady ušlého výdělku, má soud daný způsob za standardní, přičemž způsob použitý pojišťovnou by beztak vedl k výpočtu vyšší částky, než uplatnila poškozená. Podobně ohledně ušlého stravného má soud námítky pojišťovny za nedůvodné za situace, kdy je patrné, že při obvyklém běhu věcí, by poškozené nárok na dané částky vznikl. Není proto žádného důvodu, aby soud poškozené nepřiznal i tuto částku, neboť opačný postup by byl v rozporu s principy náhrady škody, zejména zásadou restitutio in integrum vyjádřenou v § 2894 ve spojení s § 2951 a 2952 občanského zákoníku. Není tedy odůvodněné vylučovat z náhrady mzdy ty složky, které jsou sice nenárokovou složkou platu a jejichž přiznání je zpravidla vázáno na přítomnost v zaměstnání, když by je poškozená, nedošlo-li by k závadovému jednání obžalovaného, bezesporu získala. Poslední přiznanou položkou náhrady majetkové újmy jsou náklady vynaložené za psychologické konzultace, které poškozená postoupila v souvislosti s léčbou jejích psychických obtíží rozvinuvších se v důsledku zranění.

52. Odlišná situace je ale v případě poškozenou vynaložených nákladů trestního řízení, neboť tyto nejsou dle ustálené rozhodovací praxe chápány jako škoda, ale jedná se o náklady trestního řízení ve smyslu § 154 trestního řádu a touto cestou musí být také uplatněny. Proto soud s touto částkou odkázal poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních.

53. Celkem tak soud poškozené na náhradě škody přiznal částku 69.546 Kč.

54. Druhou složkou uplatněné újmy je újma nemajetková, ta se skládá z bolestného a ztížení společenského uplatnění. Pro určení výše nemajetkové újmy byl vypracován [anonymizováno] [příjmení] znalecký posudek, z něhož je zřejmé, že bolestné činí 105.868 Kč a náhradu ztížení společenského uplatnění znalec v konečném součtu po úpravách zmíněných shora vyčíslil na částku 1.208.836 Kč. Již na tomto místě soud předestírá, že se s takto vyčíslenou újmou z důvodů níže rozvedených plně ztotožnil. Jen pro úplnost je pak nezbytné odkázat na výše uvedené závěry ohledně vzniku újmy a příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a vznikem této újmy.

55. K samotné výši způsobené nemajetkové újmy soud uvádí. Co se týče bolestného ve vztahu k popáleninám, je situace zcela nesporná, ostatně nerozporuje ji ani obžalovaný, a vyplývá jednoznačně ze znaleckého posudku [anonymizováno] [příjmení]. Samotná výše bolestného pak byla určena tak, že počet bodů (v tomto případě dvě stě pro diagnózu popálenin) byl vynásoben hodnotou bodu, který byl učen jako jedna setina průměrného měsíčního příjmu v národním hospodářství v roce předcházejícím vzniku újmy (pro rok 2016 činí hodnota jednoho bodu 264,67).

56. Ve vztahu k posttraumatické stresové poruše postupoval soud odlišně oproti svému předchozímu rozhodnutí. Vzhledem k odbornému vývoji posuzování nemajetkové újmy má soud za to, že by bylo možné posuzovat psychické bolesti prožité poškozenou v rámci vzniku posttraumatické stresové poruchy nikoli jako tacitní ekvivalent bolestného, což je původně navrhováno znaleckým posudkem [anonymizováno] [příjmení], ale spíše jako další duševní útrapy ve smyslu § 2956 občanského zákoníku. Pro tento druh útrap přitom aktuálně neexistuje žádná obdobná metodika jako pro stanovení bolestného či ztížení společenského uplatnění, přičemž požadovanou částku 52.934 Kč nelze považovat za přemrštěnou, a soud by v návaznosti na výsledky dokazování mohl přiznat teoreticky poškozené i částku vyšší, neboť v daném případě byla míra duševního utrpení u poškozené vzhledem k návratu psychických obtíží a strachu o očekávané dítě zjevně mnohem intenzivnější než samotná bolest z popálenin, jakkoliv i ta byla v daném případě značná. Vzhledem k tomu, že však byla daná částka požadována poškozenou z jiného titulu (bolestné), byl soud v daném rozsahu návrhem poškozené vázán, nemohl v tomto směru překročit návrh poškozené, a proto jí v dané části pro jiné právní posouzení odkázal v daném bodě na řízení ve věcech občanskoprávních.

57. Ohledně ztížení společenského uplatnění pak soud predestinuje, že je vcelku nesporné, že k němu došlo, nicméně obžalovaný v řadě případů rozporuje jeho míru, či přiléhavost některých znalcem shledaných omezení. Na úvod soud k opakované námitce obhajoby znovu uvádí, že příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem psychických obtíží u poškozené byla nepochybně prokázána a jakákoli další (opakovaná) polemika s prakticky totožnými argumenty obhajoby je již zcela nadbytečná. Soud se proto v následující pasáži soustředí výhradně na argumentaci týkající se výše způsobené újmy.

58. Výše ztížení společenského uplatnění totiž byla znalcem v jeho výpovědi při hlavním líčení velmi podrobně zdůvodněna. Jakkoli obžalovaný polemizuje s mírou, do jaké lze učinit závěr, že ztížení společenského uplatnění je petrifikováno pro budoucnost, nelze se domnívat, že předpokladem této kategorie je neměnnost stavu pro budoucnost. Je sice nezbytným předpokladem pro posouzení dopadů poruchy zdraví poškozeného pro budoucnost jisté ustálení zdravotního stavu, nicméně právě proto je tato kategorie hodnocena až po uplynutí jednoho roku, k čemuž v daném případě došlo. Absolutní neměnnost zdravotního stavu jako požadavek pro přiznání náhrady ztížení společenského uplatnění by tak byla požadavkem, který by de facto vyloučil přiznání této formy nemajetkové újmy minimálně v oblasti psychiatrických diagnóz. Lze se totiž plně ztotožnit se znalcem [anonymizováno] [příjmení], že odhad vývoje pro budoucnost je „temným“, prakticky nemožným. Aktuálně pak v návaznosti na doplnění znaleckého posudku [anonymizováno] [příjmení] konstatovat na straně poškozené jisté zlepšení, přesto existují následky, které i dle této znalce poškozená již ze svého života neodstraní. Co se týče hodnocení míry, jakou poškozenou omezuje její nemoc, soud pokládá hodnocení znalce, zejména její vyčíslení v tabulce činností, která je přílohou znaleckého posudku jednak za vyčerpávající, jednak s ohledem na poměrně nízké procentní vymezení ovlivnění jednotlivých činností za přiléhavé všem zjištěným skutečnostem. Polemika obhajoby s jednotlivými body trpí jednou zásadní vadou, a tou je skutečnost, že obhajoba vždy přikládá jednotlivým bodům kategorický význam, tedy je-li uvedené činnosti hodnocena určitým procentuálním snížením, interpretuje ji jako vyloučení dané činnosti, nikoli omezení, které je přitom nepochybné. Právě procentuální snížení schopností vykonávat určitou činnost pak tvoří souhrn celkového „ztížení společenského uplatnění“. Je totiž nezbytné poznamenat, že má-li poškozená vlivem PTSP problémy účastnit se větších shromáždění lidí

v uzavřených prostorech, zasahuje ji to v několika oblastech života, ať již je to obhajobou připomínané náboženství, či otázka schopnosti cestovat veřejnou dopravou, stejně omezení schopnosti řídit vozidla poškozenou limituje v mnoha oblastech života, neznamená toliko snížení komfortu cestování. Soud jak výše podrobně rozebíráno nepřehlédl ani skutečnost, že poškozená byla již v minulosti léčena pro úzkosti (nikoli deprese, tyto se v lékařských zprávách objevují skutečně nově), nelze ale pouze s odkazem na minulé zdravotní problémy vyloučit, že ji v těchto oblastech omezuje i PTSP. Nadto znalec hodnotil míru snížení schopností dle názoru soudu nadměrně citlivě, nadto nelze přehlédnout bezesporu relevantní poznámku znalce, že pro účely stanovení míry snížení společenského uplatnění je vázán závěry znalců specialistů v dané oblasti, v tomto případě závěry znaleckého posudku z oboru psychiatrie. Za příléhavé považuje soud i zvýšení přepočtového koeficientu vzhledem k věku poškozené – byť dle obhajoby opět nesprávně, poškozená je totiž mladou ženou, která má ještě větší část života před sebou. Následky projednávaného skutku ji tak omezily v řadě oblastí, nejen v praktických činnostech jako je péče o domácnost a děti, ale i jí připravily o některé v současnosti již nenahraditelné prožitky (např. těhotenství s druhým dítětem bylo incidentem značně poznamenáno), či jí vyřadily z dříve vykonávaných společenských aktivit, nebo výrazně omezily prožitky z nich (poškozená, dříve velmi společenská, se dnes musí do návštěv kulturních akcí nutit, nekonzertuje se svou kapelou, atd.). Soud proto uzavírá, že hodnocení míry snížení společenského uplatnění a tím de facto i jeho absolutní vyčíslení má za zcela odpovídající následkům nehody. Na druhou stranu pak soud považoval stanovení odškodnění učiněné znalcem za natolik komplexní, že neuvažoval o dalším zvyšování takto stanovené náhrady. Z tohoto důvodu proto poškozené požadovanou náhradu ztížení společenského uplatnění ve výši 1.208.836 Kč přiznal v plné výši.

59. Celkem tak soud poškozené na náhradě nemajetkové újmy přiznal částku 1.261.770 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 9. května 2019

Mgr. Ondřej Kubů
předseda senátu